

Kommittén mot tortyr

Slutsatser till Finlands sjunde periodiska rapport^{*}

1. Kommittén mot tortyr har behandlat Finlands sjunde periodiska rapport (CAT/C/FIN/7) vid sitt 1464:e och 1467:e möte den 9 respektive 10 november 2016 (CAT/C/SR.1464 och CAT/C/SR.1467) och har antagit följande samlade bedömning vid sitt 1492:a möte den 29 november 2016 (CAT/C/SR.1492).

A. Inledning

2. Kommittén värdesätter rapporten som har inlämnats i tid av den konventionsstaten i enlighet med det förenklade rapporteringsförfarandet och berömmar konventionsstaten för att den agerat enligt uppföljningsförfarandet och de rekommendationer som ingår i detta. Kommittén välkomnar dialogen med konventionsstatens delegation och de muntliga svaren på de farhågor som kommittén tagit upp.

B. Positiva synpunkter

3. Kommittén välkomnar att konventionsstaten har ratificerat eller anslutit sig till följande internationella instrument:

(a) Det fakultativa protokollet till konventionen om barnets rättigheter om försäljning av barn, barnprostitution och barnpornografi, den 1 juni 2012.

(b) Det fakultativa protokollet till den internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, den 31 januari 2014.

(c) Det fakultativa protokollet till konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, den 8 oktober 2014.

(d) Konventionen om funktionshindrades rättigheter och det fakultativa protokollet till konventionen, den 11 maj 2016.

4. Kommittén välkomnar konventionsstaten initiativ för att revidera sin lagstiftning inom områden av betydelse för konventionen, bland annat

(a) de ändringar av förundersökningslagen (805/2011), tvångsmedelslagen (806/2011) och polislagen (872/2011), som trädde i kraft den 1 januari 2014,

(b) antagandet av lagen om övervakad frihet på prov (629/2013), som trädde i kraft den 1 januari 2014,

^{*} Antagen av kommittén vid dess femtionionde möte (7 november – 7 december 2016).

(c) antagandet av lagen om ersättning som betalas av statens medel till producenter av skyddshemstjänster (1354/2014), som trädde i kraft den 1 januari 2015,

(d) ändring av lagen om bemötande av personer som tagits i polisförvar (regeringsproposition 348/2014), den 10 mars 2015,

(e) ändring av lagen om bemötande av utlänningar som tagits i polisförvar och om förvarsheter (regeringsproposition 172/214), den 14 mars 2015,

(f) de ändringar av fängelselagen och häktningslagen (45/2014), som trädde i kraft den 1 maj 2015,

(g) de ändringar av lagen om mottagande av personer som söker internationellt skydd och om identifiering av och hjälp till offer för människohandel (746/2011), som trädde i kraft den 1 juli 2015,

(h) de ändringar av utlänningslagen (170/2014 och 218/2014), som bland annat förbjuder häktning av minderåriga utan medföljande vuxen, som söker internationellt skydd, som trädde i kraft den 1 juli 2015,

(i) den ändring av rättegångsbalken (46/2014) som uttryckligen förbjuder användning i rättsliga förfaranden av bevismaterial som uppnåtts genom tortyr, som trädde i kraft den 1 januari 2016.

5. Kommittén välkomnar också de ansträngningar som konventionsstaten gjort för att ändra sin politik, sina program och administrativa åtgärder för att verkställa konventionen, bland annat

(a) antagandet av en nationell handlingsplan för att minska våld mot kvinnor för åren 2010–2015 och genomförandet av projektet ”Stödtjänster för offer för sexuellt våld”,

(b) antagandet av den nationella handlingsplanen för grundläggande och mänskliga rättigheter för åren 2012–2013,

(c) antagandet av handlingsplanen mot omskärelse av flickor och kvinnor 2012–2016, i augusti 2012,

(d) genomförande av det nationella handlingsprogrammet av Institutet för hälsa och välfärd (THL) 2010–2015 för att minska kroppslig åga mot barn, och av pilotprojektet Barnhuset under åren 2013–2016 för stöd till barn och ungdom som blivit offer för sexuellt och fysiskt våld,

(e) inrikesministeriets utnämmande, den 1 juni 2014, av en samordnare för verksamhet för att motarbeta människohandel, för perioden 1 juni 2015–31 maj 2017,

(f) utnämningen av riksdagens justitieombudsman till nationell förebyggande mekanism mot tortyr enligt det fakultativa protokollet till konventionen, den 7 november 2014,

(g) överföring av ansvaret för ordnandet av hälso- och sjukvård för fångar till institutet för hälsa och välfärd (THL) under social- och hälsovårdsministeriet, 2016.

C. Huvudsakliga anledningar till oro och rekommendationer

Preskriptionsbestämmelser för tortyr

6. Kommittén är oroad över att tortyrbrottet omfattas av en högsta preskriptionstid på 20 år för brottsanmälan och att endast de mest allvarliga tortyrfallen, när brottet begåtts som en del av ett krigsbrott eller ett brott mot mänskligheten vilket medför ett maximistraff bestående av livstids fängelse, inte är tidsbegränsade avseende brottsanmälan för tortyr (art. 1, 2 och 4).

7. Kommittén upprepar sin rekommendation (CAT/C/FIN/CO/5–6, punkt 7) att konventionsstaten ändrar strafflagen för att säkerställa att tortyr inte omfattas av preskriptionsbestämmelser.

Grundläggande rättsligt skydd

8. Kommittén är oroad över rapporter om

(a) förseningar som kan omfatta flera dagar i fråga om underrättelser om tagande i förvar, gällande personer som tagits i förvar, särskilt utlänningar som saknar bostad i konventionsstaten och som inte talar finska,

(b) bristande hälso- och sjukvård för personer som tagits i polisförvar, bl.a. systematisk medicinsk screening vid ankomst till polisens lokaler för förvar, särskilt vid polisens lokaler för förvar i Esbo, Imatra, Kuopio, Lahtis och Vanda,

(c) frånvaro av systematisk ljud- och videoinspelning vid förhör under brottsutredningar, och om att endast vissa polisinställningar har sådan utrustning i fråga om hörande av barn (art. 2, 11 och 16).

9. **Konventionsstaten staten bör**

(a) genomföra de rättsliga bestämmelserna och efterleva tidsgränsen på maximalt 48 timmar gällande underrättelse om tagande i förvar av alla personer som berövats sin frihet till en familjemedlem eller annan person enligt den frihetsberövade personens val,

(b) säkerställa att nyanlända frihetsberövade, inklusive rannsakningsfångar, genomgår en rutinundersökning av en läkare inom 24 timmar efter ankomst i polisens alla förvarsanläggningar och att den häktade på begäran får tillgång till oberoende läkare,

(c) ge alla rannsakningsfångar information om medicinsk screening och tillgång till medicinsk vård, detta särskilt vid polisens lokaler för förvar i Esbo, Imatra, Kuopio, Lahtis och Vanda,

(d) anslå tillräckliga medel för att systematiskt förse alla platser där förundersökningar sker, särskilt polisstationer, med CCTV och utrustning för ljud- och videoinspelning.

Bevis som inte godkänns

10. Medan den noterar att rättegångsbalken förbjuder användning vid rättsförfaranden av bevis som erhållits genom tortyr, är kommittén oroad över att rättegångsbalkens kapitel 17, avsnitt 25.3, tillåter användning av bevis som

erhållits på ett olagligt sätt om det inte äventyrar genomförandet av en rättvis rättegång som inte får utesluta misshandel (art. 2 och 15).

11. Kommittén rekommenderar att konventionsstaten ändrar rättegångsbalken för att förbjuda tillåtligheten under rättsliga förfaranden av bevismaterial som uppnåtts genom misshandel, och avlägsnar de bestämmelser som ger domstolarna skönsmässiga befogenheter att använda bevismaterial som uppnåtts på ett olagligt sätt.

Förbudet mot återsändande (non-refoulement)

12. Medan kommittén noterar den nästan tiofaldiga ökningen av antalet asylsökande i konventionsstaten under det senaste året och en ökning av antalet personer som fått erkänd flyktingstatus, är kommittén oroad över den senaste tidens ändringar av lagstiftning och praxis, som kan försvaga asylsökandenas rättsmedel och öka risken för återsändande. Kommittén är oroad över avskaffandet av ”humanitärt skydd” som nationell skyddskategori, inskränkningar i fråga om rättshjälp för asylsökande, påskyndandet av förfaranden för erkännande av flyktingstatus vilket också kan medföra skyndsamt utvisning, med en tidsfrist på sju dagar för att ansöka om verkställighetshinder, medan ett överklagande efter ett negativt beslut behandlas i domstolen och inte alltid har en automatisk uppskjutande verkan. Kommittén är vidare oroad över att tortyroffer bland asylsökande inte alltid identifieras på ett effektivt sätt och att asylsökande fortsätter att tas i förvar, särskilt i samband med att de avlägsnas ur landet. Kommittén är också oroad över frånvaron av statistik gällande antalet asylsökande och irreguljära migranter som hålls i lokaler för förvar som drivs av polisen och gränsbevakningsväsendet (art. 2, 3 och 16).

13. Konventionsstaten bör

(a) vidta effektiva lagstiftnings-, rätts-, och förvaltningsåtgärder för att upprätthålla högkvalitativa förfaranden för erkännande av flyktingstatus och samtidigt fullgöra sina skyldigheter i fråga om förbudet mot återsändande enligt artikel 3 i konventionen,

(b) se till att alla asylansökningar bedöms individuellt och fall för fall, att asylsökande har tillgång till rättshjälp under förfarandenas alla skeden, att asylsökande har effektiv rätt att överklaga negativa beslut och att lagstiftning som rör återsändning av utländska medborgare tillåter att domstolsöverklaganden mot utvisningsbeslut får en uppskjutande effekt,

(c) se till att ingen utvisas, återsänds eller utlämnas till ett land där det finns starka skäl att tro att han/hon skulle löpa risk att utsättas för tortyr,

(d) säkerställa screening av mental ohälsa och andra konsekvenser av trauman i anknytning till tortyr, och tillhandahålla stöd, lämplig specialvård och rehabilitering för alla tortyroffer bland asylsökande,

(e) avstå från att ta asylsökande och utlänningar i förvar, främja alternativ till kvarhållande i förvar, och se över sin politik för att anpassa den till riktlinjerna om tillämpliga kriterier och normer för kvarhållande av asylsökande och alternativ till häktning,

(f) inrätta en mekanism för att övervaka och tillhandahålla statistik, uppdelad efter kön, ålder, etnicitet och ursprungsland, om asylsökande och

irreguljära migranter som kvarhålls i förvar i enlighet med utlänningslagen, och förse kommittén med dessa uppgifter.

Nationell förebyggande mekanism

14. Kommittén är oroad över att, medan riksdagens justitieombudsman utnämns till nationellt förebyggande mekanism mot tortyr, otillräckliga penning- eller personresurser avsatts för ombudsmannen och att den nationella förebyggande mekanismen möjligen inte har de personresurser som krävs för att utföra sin uppgift, art. 2).

15. **Konventionsstaten bör stärka den nationella förebyggande mekanismen genom att förse den med tillräckliga penning- och personresurser för att den ska kunna utföra sin uppgift på ett oberoende och effektivt sätt, i enlighet med de riktlinjer som utarbetats av underkommittén mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. Konventionsstaten bör även överväga möjligheten att inrätta den nationella förebyggande mekanismen som en separat enhet som verkar under riksdagens justitieombudsman och är oberoende i fråga om budget och personal.**

Kvarhållande i förvar av rannsakningsfångar

16. Kommittén noterar de ändringar som gjorts av fängselagen och häktninglagen samt den regeringsproposition som överlämnats till riksdagen den 1 december 2016 om rannsakningsfångelse, bl.a. att kvarhållandet av rannsakningsfångar i polisens lokaler för förvar bör upphöra senast 2025, men förblir oroad över långvarigt kvarhållande av rannsakningsfångar i lokaler för förvar som inte har de förhållanden som krävs för att kvarhålla rannsakningsfångar, bl.a. förekommer hot om misshandel, brist på utomhusmotion eller tillgång till television och andra meningsfulla aktiviteter. Kommittén är även oroad över att berusade personer fortsättningsvis kvarhålls endast för berusning i polisens anläggningar för förvar (art. 2, 11 och 16).

17. **Konventionsstaten bör**

(a) **upphöra att förvara rannsakningsfångar i polisens lokaler för förvar och avsätta lämpliga ekonomiska och infrastrukturmässiga resurser samt personresurser för att Brottsförhållandenmyndigheten ska kunna placera rannsakningsfångar i ett lämpligt häkte,**

(b) **påskynda rättsliga förfaranden och i mån av möjlighet tillämpa alternativ till häktning, såsom elektroniskt övervakade och stärkta reseförbud, husarrest och borgen,**

(c) **bibehålla rättsliga garantier och ställning för rannsakningsfångar som placerats i polisens anläggningar för förvar och införa daglig utomhusmotion, television och andra meningsfulla aktiviteter för rannsakningsfångar,**

(d) **lämna information om resultatet av den granskning som justitieministeriets arbetsgrupp utfört om överföringen av ansvaret för rannsakningsfångar som kvarhålls i polisens lokaler till justitieministeriets administrativa gren,**

(e) se till att berusade personer som endast kvarhålls för berusning övervakas av personal med lämpliga kvalifikationer, till exempel i alkoholistanstalter.

Häktning av minderåriga

18. Medan kommittén konstaterar att det låga antalet minderåriga som häktats gör det svårt att bygga särskilda häktningsanläggningar för detta ändamål, är den oroad över att minderåriga fångar hålls i samma anläggningar som vuxna (art. 2, 11 och 16).

19. **Kommittén rekommenderar att konventionsstaten vidtar åtgärder för att särskilja minderåriga häktade personer från vuxna på platser för förvar, med tanke på deras bästa, i enlighet med minimistandardreglerna för rättskipning rörande ungdomsbrottslighet ("Pekingreglerna") och FN:s regler för skydd av minderåriga som berövats sin frihet.**

Sanitär utrustning i fängelser

20. Enligt kommitténs föregående slutsatser (CAT/C/FIN/CO/5–6, punkt 14) saknade sammanlagt 222 fängelseceller i tre olika fängelser lämplig sanitär utrustning, inklusive toaletter. Kommittén är dock oroad över att det fortfarande finns 118 celler utan toalett i två fängelser, nämligen fängelserna i Helsingfors och Tavastehus, och att reoverade anläggningar inte tas i bruk förrän 2017 (art. 11).

21. **Kommittén upprepar sin rekommendation (CAT/C/FIN/CO/5–6, punkt 14) att konventionsstaten påskyndar reoveringen av fängelserna i Helsingfors och Tavastehus, för att tillhandahålla celler med lämplig sanitär utrustning, såsom toaletter.**

Ofrivillig inläggning och behandling på psykiatriska institutioner

22. Kommittén noterar de ändringar som gjorts i mentalvårdslagen och som trätt i kraft i juni 2016, men är samtidigt oroad över att personer med mentala och psykosociala funktionshinder inte alltid är medvetna om sin möjlighet att få tillgång till rättsmedel, inbegripet att i förvaltningsdomstol bestrida ofrivillig intagning på sjukhus och behandling, om inte ett rättsligt ombud, en familjemedlem eller annan närstående person är involverad i deras vård (art. 2, 12, 13 och 16).

23. **Kommittén rekommenderar att konventionsstaten ändrar mentalvårdslagen och antar tydlig och specifik lagstiftning som tryggar effektiva rättssäkerhetsgarantier, bl.a. tillhandahållande av rättsliga ombud. Dessutom bör konventionsstaten stärka rättigheten till självbestämmande för personer med mentala och psykosociala funktionshinder, så att intagning på psykiatriska sjukhus och samhällsliga institutioner baseras på fritt och informerat samtycke och att de åtnjuter rätt till effektivt överklagande och genom rättslig prövning kan bestrida ofrivillig intagning på sjukhus och behandling.**

Användning av fasthållningsanordningar

24. Medan den välkomnar det aviserade införandet fr.o.m. maj 2017 av nya särskilda bussar i vilka frihetsberövade personer ska åtskiljas, är kommittén oroad över rapporter om att frihetsberövade personer som transporteras från en plats till en annan förses med handfängsel under transporten, trots att lagen föreskriver att fysiska fasthållningsanordningar ska användas som diskretionär åtgärd snarare än som rutinåtgärd. Kommittén är också oroad över att en bältessäng fortsättningsvis används på en polisstation (art. 2, 11 och 16).

25. **Konventionsstaten bör ändra lagstiftningen i syfte att strängt reglera användningen av fysiska fasthållningsanordningar och upphöra att sätta handfängsel på frihetsberövade personer under transport. Användningen av bältessängar på polisstationer bör avskaffas.**

Användning av elchockvapen (tasers) och andra vapen för kontroll av folkmassor

26. Kommittén är oroad över rapporter om att elchockvapen (tasers) vid ett antal tillfällen använts av polisen i slutna miljöer, såsom polisstationer. Kommittén är också oroad över användningen av tryckluftsvapnet FN303 under demonstrationer, vapnet kan förorsaka allvarliga skador (art. 11 och 16).

27. **Konventionsstaten bör se till att elchockvapen används endast i extrema och begränsade situationer, där det föreligger ett verkligt och omedelbart hot mot liv eller risk för allvarlig skada, som ersättning för dödliga vapen, och då endast av utbildad personal inom brottsbekämpning. Konventionsstaten bör se över bestämmelserna om användning av sådana vapen, i syfte att införa en hög tröskel för deras användning, och uttryckligen förbjuda användning av dessa vapen mot barn och gravida kvinnor. Kommittén anser att elchockvapen bör omfattas av principerna om nödvändighet och proportionalitet och inte utgöra en del av utrustningen hos frihetsberövande personal i fängelser eller andra platser där frihetsberövande sker. Kommittén rekommenderar att konventionsstaten tillhandahåller striktare instruktioner och tillräcklig utbildning för den personal inom brottsbekämpning som bemyndigats att använda elchockvapen, och strängt övervakar användningen av dessa vapen genom obligatorisk registrering, rapportering och genomgång av varje användningstillfälle. Strikta instruktioner och tillräcklig utbildning bör även tillämpas på användning av tryckluftsvapnet FN303.**

Våld mot kvinnor och våld i hemmet

28. Kommittén är oroad över förekomsten av våld mot kvinnor i konventionsstaten, inklusive familjevåld och sexuellt våld, underrapporteringen av fall och bristen på finansiering som avsätts för att få bukt med våldet. Kommittén är även oroad över det faktum att våldtäkt fortfarande kategoriseras enligt graden av fysiskt våld och inte enligt brist på samtycke, över den rapporterade bristen på tillräckligt stöd för offer, inklusive specialiserade tjänster, liksom frånvaron av ett tillräckligt antal skyddshem för personer som fallit offer för våld och deras barn. Vidare är kommittén oroad över att tvångsäktenskap inte införts i strafflagen som ett enskilt brott (art. 2, 12-14 och 16).

29. **Konventionsstaten bör**

- (a) upprätta en ny nationell handlingsplan för att minska våldet mot kvinnor, se till att planen får tillräcklig finansiering och effektivt genomföra de centrala bestämmelserna i Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet (Istanbulkonventionen),
- (b) inrätta en effektiv och oberoende klagomålsmekanism för personer som blivit offer för våld i hemmet,
- (c) se till att alla påståenden om våld i hemmet, inklusive sexuellt våld och våld mot barn, registreras av polisen och undersöks snabbt, opartiskt och effektivt och att förövarna åtalas och straffas,
- (d) se till att offer för våld i hemmet åtnjuter skydd, bl.a. kontaktförbud, och får tillgång till medicinska och juridiska tjänster, inklusive rådgivning, liksom upprättelse, inklusive rehabilitering,
- (e) se över definitionen av våldtäkt i nationell lagstiftning så att den omfattar brist på samtycke, öka antalet kriscentra för våldtäktsoffer och säkerställa att våldtäktsfall i högre grad rapporteras; stärka "Stödtjänsterna för offer för sexuellt våld" och utveckla ett lättillgängligt tjänstenätverk som också tillhandahåller stöd på lång sikt,
- (f) tillhandahålla trygga och välfinansierade skyddshem för offren och deras barn, också i förhållande till det så kallade "hedersrelaterade" våldet, i hela landet,
- (g) tillhandahålla obligatorisk utbildning för polisen och andra tjänstemän inom brottsbekämpande myndigheter, socialarbetare, domare och åklagare om den lagstiftning som kriminaliserar våld mot kvinnor och om sårbarheten hos offer för könsbaserat våld och våld i hemmet, inklusive barnoffer,
- (h) inkludera tvångsäktenskap som ett enskilt brott i strafflagen.

Människohandel

30. Kommittén är oroad över att offer för människohandel i konventionsstaten inte alltid får tillräckligt skydd och erkännande. Kommittén är oroad över att identifikationen av och stödet för personer som utsatts för människohandel för sexuellt utnyttjande kopplas till straffrättsliga förfaranden och att återhämningsperiod endast ges medborgare och bosatta i konventionsstaten. Dessutom rapporteras att sådana personer ofta underkastas skyndsamt avlägsnande ur konventionsstaten, utan att erbjudas assistans. Kommittén är även oroad över att personal inom brottsbekämpning, immigration och annan personal som kommer i kontakt med människohandelsoffer saknar systematisk utbildning och riktlinjer som skulle göra det möjligt för dem att bättre identifiera och stöda offren (art. 2, 10, 12, 13, 14 och 16).

31. Konventionsstaten bör

- (a) genomföra internationell och inhemsk lagstiftning mot människohandel och utveckla en integrerad och samordnad ram för att bekämpa människohandel,
- (b) vidta effektiva åtgärder för att förebygga och utrota människohandel, utarbeta riktlinjer och tillhandahålla specialiserad

utbildning för tjänstemän inom brottsbekämpning och immigration samt andra offentliga tjänstemän som kommer i kontakt med människohandelsoffer, om att identifiera offer och utreda, åtala och straffa förövare,

(c) öka skydd av och upprättelse för offer för människohandelsoffer, inklusive kostnadsfri rättshjälp, medicinsk och psykologisk hjälp och rehabilitering, liksom tillgång till tillräckliga skyddshem och assistans vid rapportering av människohandelsfall till polisen; bevilja en återhämtningsperiod för alla människohandelsoffer och förhindra att personer som blivit offer för människohandel återvänder till sina ursprungsländer där det finns starka skäl att tro att de skulle löpa risk att utsättas för tortyr.

Utbildning

32. Kommittén noterar att offentliga tjänstemän ges olika former av utbildning, men är samtidigt oroad över att utbildning i fråga om förbudet mot tortyr endast ges till Gränsbevakningsväsendet, och inte till alla personer som kommer i kontakt med frihetsberövade personer. Kommittén är även oroad över att riksdagens ombudsman ansett att utbildningen av polisstationernas personal är ojämn och att information om utbildning av offentliga tjänstemän inte samlas in på ett systematiskt sätt och att det inte finns några tillgängliga utvärderingar av utbildningsprogrammen. Kommittén är också oroad över det faktum att utbildning om Handboken för effektiv undersökning och dokumentation av tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (Istanbulprotokollet) inte ges till all hälso- och sjukvårdspersonal och andra offentliga tjänstemän som arbetar med frihetsberövade personer (art. 10).

33. Konventionsstaten bör

(a) göra utbildning om konventionens bestämmelser och det absoluta förbudet mot tortyr obligatorisk för all personal inom brottsbekämpande myndigheter, särskilt de som kommer i kontakt med personer som kvarhålls i polisens lokaler för förvar,

(b) samla information på ett systematiskt sätt om utbildning som ges brottsbekämpande myndigheter och offentliga tjänstemän, och utveckla och genomföra specifika metoder för att utvärdera utbildningens effektivitet och inverkan,

(c) se till att Istanbulprotokollet blir en del av utbildningen för all hälso- och sjukvårdspersonal och andra offentliga tjänstemän som arbetar med frihetsberövade personer,

(d) inrätta utbildningsprogram om icke-tvingande utredningstekniker i linje med rekommendationerna från den särskilda rapportören om tortyr.

Förfarande för uppföljning

34. Kommittén anmodar konventionsstaten att senast den 7 december 2017 lämna uppgifter om uppföljning av kommitténs rekommendationer om den nationella förebyggande mekanismen, om överföringen av ansvaret för rannsakningsfångar som kvarhålls i polisens lokaler på justitieministeriets

administrativa gren, och om åtskiljande av minderåriga fångar från vuxna på alla fängelser (art. 15, 17(d) och 18)). I detta sammanhang ombeds konventionsstaten att informera kommittén om sina planer för att under kommande rapporteringsperiod genomföra vissa eller alla av de återstående rekommendationerna i den samlade bedömningen.

Andra ärenden

35. Kommittén inbjuder den förslagsslutande staten att ratificera de grundläggande fördrag i förhållande till vilka staten inte ännu är part, nämligen den internationella konventionen för skydd av alla migrantarbetares och deras familjers rättigheter, och den internationella konventionen till skydd för alla människor mot påtvingade försvinnanden.

36. Konventionsstaten ombeds att ge stor spridning på lämpliga språk till den rapport som lämnats in till kommittén, liksom till denna samlade bedömning, genom officiella webbplatser, media och icke-statliga organisationer.

37. Konventionsstaten ombeds inkomma med sin nästa periodiska rapport, vilken blir den åttonde periodiska rapporten, före den 7 december 2020. För detta ändamål, med beaktande av att konventionsstaten har samtyckt till att rapportera till kommittén enligt det förenklade rapporteringsförfarandet, kommer kommittén i sinom tid innan rapporteringen görs att översända en förteckning över ärenden till konventionsstaten. Konventionsstaten svar på denna förteckning över ärenden kommer att utgöra dess åttonde periodiska rapport enligt artikel 19 i konventionen.